

Ovaj ulomak dokazuje, da je u Karlobagu svijet živio već prije 3000 godina, a kako se je našlo nekoliko neznatnijih predmeta iz prehistorijskoga željeznoga doba, možemo zaključivati, da je mjesto od toga vremena bilo trajno naseljeno.

Sv. Juraj kod Senja (Lopsica).

Na groblju ovoga mjesta nalazi se razvalina crkvice gotičkoga sloga, u kojoj još stoje na svojim mjestima¹ ornamentovane glavice, na kojima je počivao šiljati svod. Pri gradnji te crkvice upotrijebilo se kao obično i antiknoga materijala, pa sam u sjeverozapadnom uglu našao ulomak dole profiliranoga rimskoga spomenika od bijela mramora, 0·55 m. visok i 0·97 m. širok, sa 0·10 m. visokim slovima ranijega carskoga doba. Sačuvana je samo lijeva veoma otučena strana zadnjega redka: V E I T E R A V

Treće slovo bi moglo biti i R, ali je tamo kamen na desnoj strani otučen. Iza šestoga slova je veći razmak; možda je tamo stojala pknja. Napis se neda nadopuniti.

Na ogradi izvora blizu morske obale leži više tesanih kamenih ploča, na kojima su negda bili rimski napisi, ali su se uslijed atmosferskih upliva posvema izlizali. Na četiri takova ulomka, koji valjda potječu od jednoga te istoga spomenika, još se raspoznaju zarezano okviri.

Na brežuljku tik uz more, gdje još stoje ostanci utvrde XVII. vijeka, iskapao je prije nekoliko godina presvijetli gospodin Dr. Isidor Kršnjavi, koji je tu našao mnogo ulomaka od rimskih posuda. Nema sumnje, da je i ovdje bilo rimsko groblje za spaljivane mrtvace, kojima se je pepeo pohranjivao u zemljanim amforama kao ono na Vidovcu kod Karlobaga, na Nehaju kod Senja i drugdje po hrvatskom Primorju.

Pisani kamen u Lomskoj dulibi (kotar Perušić).

U ovom sam časopisu² već priopćio napis, koji se nalazi na živcu kamenu u državnom šumskom srezu Lomska duliba, a u predjelu Legenac na teritoriju upravne općine Kosinj (kotar Perušić), jedno 20 km. na jug od sela Krasnoga, odakle se najzgodnije onamo doći može. Od toga t. zv. pisanoga kamena, stojala su mi na raspolaganje dva netočna prijepisa, a treći jedan dobio je g. Dr. Karlo Patsch, kustos bosansko-hercegovačkoga muzeja, koji se je također tim spomenikom bavio,³ ali poradi netočnosti prijepisa, koje su načinili nestručnjaci, nismo ni jedan ni drugi mogli doći do konačne redakcije teksta i točnoga ustavnoljenja sadržaja. Poradi toga pošao sam koncem kolovoza 1900. u prijatnom društvu g. državnoga šumara Janothyka iz zaista krasno ležećega Krasnoga, pod

¹ Kako mi priopćuje g. Ilija Šarinić, ravnaajući učitelj u Švici, imalo bi se to groblje prekopati i razvalina demolirati.

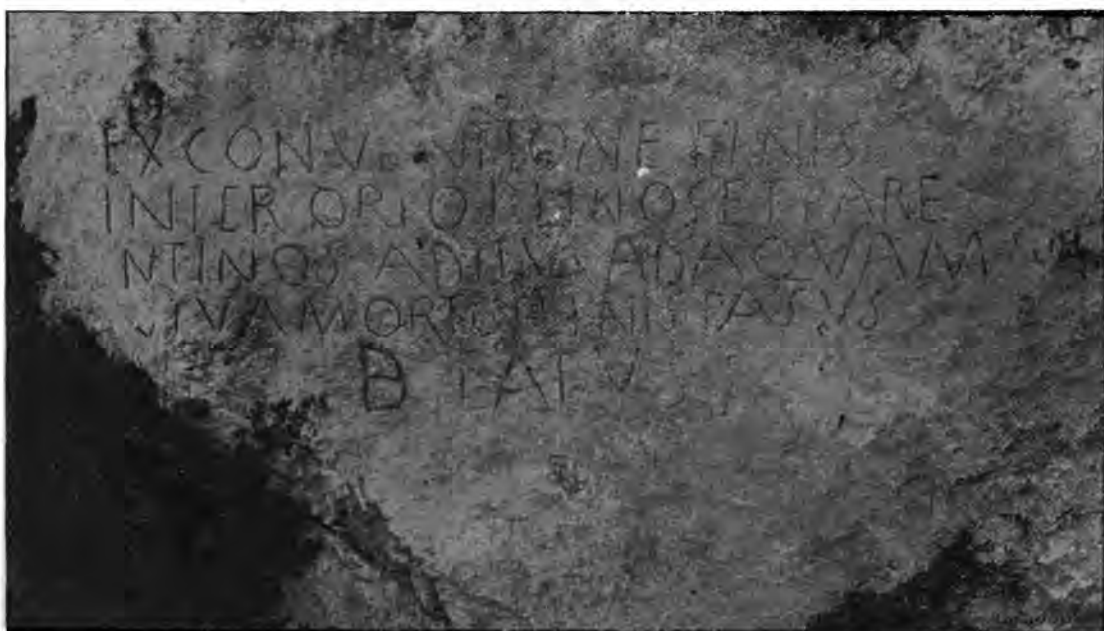
² Vjesnik hrv. arh. dr. N. s. III str. 174—177.

³ Die Lika in röm. Zeit. Col. 22—23

kojega spada Lomska duliba, na lice mjesta, te sam napis fotografisao, otisnuo i prepisao.

/////////
 ///////////
 ANO 1786
 VEXILIFER
 SZECSEN
 //////////////////////
 //////////////////////

„Pisani kamen“ je ogroman živac u srijed jelove prašume, od prilike 5 m. visok, a 7 m širok, koji se ničim od svojih mnogobrojnih susjeda ne razlikuje. Pročelje njegovo od naravi oravno, ima danas dva napisa: lijevo je bio plitko udubljen napis od negda sedam redaka, od kojih su prva i zadnja dva besposleni ljudi navodno šumarskim čekićima razbili. Preostala tri pričaju, da je

Sl. 61. Napis na „pisanom kamenu“ u Lomskoj Dulibi.

na tom mjestu godine 1786. bio neki zastavnik Szecsen, koji je ovamo valjda dospio na lov. Bio je valjda Madžar, a služio u ratnoj mornarici.

U sredini „pisanoga kamena“ nalazi se na ne sasna izravnanom kamenu na 0·90 m. šir. i 0·30 m. visokom prostoru dobro sačuvan rimski napis (sl. 61.) koji ja sada ovako čitam :

EX CONVENTIONE · FINIS
 INTER · ORTOPLINOS · ET PARE
 NTINOS · ADITVS · AD · AQVAM
 VIVAM ORTOPLINIS PASVS   sic

5

⊕LATUS

= Ex conventione finis inter Ortoplinos et Parentinos. Aditu[s] ad aquam vivam Ortoplinis pa(s)sus delatus. U slobodnom hrvatskom prijevodu to znači: „Po dogovoru ovo je međa između Ortoplina i Parentina.

Pristup do žive vode (koja se nalazi na parentinskom zemljištu) Ortoplinima je dozvoljen.

Na koncu napisa nalazi se iza delatus brojka I, što je mene navelo na krivo mnijenje, da se je napis tobože nalazio na prvoj strani (ili potezu) ustanovljene međe, a Patscha, da se tu govori o putu do izvora Begovače, koji bi tobože bio jedan korak širok. Oboje je već zato krivo, što onaj I na starom napisu nigda nije eksistovao, nego je uprav tako u najnovije doba od besposlena čovjeka urezan, kao što i drugo jedno slovo ispod napisa. U 5. r. smo obojica onaj D shvatili kao broj, valjda baš poradi onoga horizontalnoga poteza u njemu, koji je jedina ligatura u cijelom napisu, pa ju stoga u ovako neobičnijem obliku nismo očekivali.

Živa voda, koja se u 4. r. spominje, je Begovača, koja i za najveće suše posvema ne presuši, pa stoga za predjel, koji ljeti mnogo trpi od nestašice vode, imade veliku vrijednost. Kako vidimo iz našega napisa, u rimsko si je doba čak ugovorom jedno susjedno pleme osjeguralo pravo, da se s tim vrelom smije služiti. Kada sam ja tamo bio, bilo je u njoj samo malo kaljužaste vode, koja može samo za blago biti prikladna, ali se je jasno vidilo, da voda bez prestanka pritiče. Možda je Begovača u rimsko doba bila bolje u redu nego danas, gdje blago u nju zalazi, pa ju zamuljuje, ali mislim, da se ona nikada ne bi uređenju htjela pokoriti, pošto ona rado podivlja i poplavi u dolini ležeće kosinjske poljane.¹

Iz napisa na „Pisanom kamenu“ sada mi je posve jasno, što sam prije predmnijevao, da je Begovača bila na zemljištu parentinskom, te da je ovo iz tradicije posvema nepoznato pleme stanovalo negdje oko Kosinja i Perušića. Ortoplinska zemlja ležala je zapadno od „Pisanoga kamena sve do mora, gdje se je nalazio njezin glavni grad Ortopla, valjda na mjestu današnje Stinice.

Spomenuo sam, da bi takovih međašnjih napisa po Lici moglo više biti, pa da ima vijesti o sličnim spomenicima nad jednim vrelom u Švici i u Smrčevoj dolini. Dočim se o onom prvom nije moglo ništa pobližega doznati, ovaj drugi po kazivanju cestara u Oltarima zaista postoji na jednoj pećini, a dimenzije da mu od prilike iznose 0.40×0.25 m. Žalibože mi nije bilo moguće, da zađem u onaj zabitni kraj, a tko pozna strašni terrain lički, ne će mi zamjeriti, što nisam na puko, često puta nepouzdanu pripovijedanje pošao tražiti ostale ovdje spomenute napise u najneprestupnijim mjestima ove zanimive županije, čega se usprkos predstojećim mi štrapacama ne bi bio odrekao, da sam za to imao konkretnih podloga u ma kakovim prijepisima ili nacrtima. Jedan umirovljeni lugar u Krasnom mi je n. pr. pripovijedao, da se jedan napis na živcu kamenu nalazi u srezu brloške šumarije na Kućištu u Jelovcu, jednu uru od Oltarâ na sjever, ali je dodao očito izmišljenu priču o tobožnjem nekom blagu, u kojoj da je on sam igrao neku ulogu. G. brloški šumar Vuković u ostalom mi je obećao, da će prigodice izviditi, što je u stvari. G. Dr. Adolf Scherzer u Senju priopćio mi je, da je doznao od g. Dr. Koreve, koji ima posjed u Kozici, da se tamo blizu u

¹ Fras Topogr. der Karlstädter Militärgrenze str. 231.

Vlaškoj peći nalazi također jedan napis na živcu kamenu. Po svojoj prilici sasvim druge naravi biti će spomenik, koji se po kazivanju financijalnoga poglavice g. Bartola Prpića u Karlobagu nalazi u Bijelim brigovima od prilike 2 km. na jug od Prizne tik uz more. Spomenik sastoji od reljefa (stojeća osoba) i napisa, a svijet pripovijeda, da bi to imao biti biljeg, gdje je grčki novac — i uvijek taj grčki novac igra po Lici neku ulogu — bio pohranjen, pa da su Grci došli te po plani novac našli i odnijeli. Valjda će to biti zavjetni napis posvećen morskomu bogu Neptunu, a onaj reljef bi mogao prikazivati njegov lik. Napis je navodno prije jedno 10 godina prepisao financijalni povjerenik Miletić, koji je sada u Gospiću. — Kakov je konačno napis na pećini kraj ceste preko Kapele idući od Jezerana, povrhu kojega da je isklesana nekakova kruna, možda će nas izvjestiti koji prijatelj iz ovoga kraja.

Kvarte (kotar Perušić).

Do prije dvije godine nalazila su se kraj ceste u selu Kvartama dva velika kamena, u kojima su izdubljene nekakove oblasti udubine. Već domaći je svijet prepoznao, da su to u starije neko doba bile mjere, a mislio je, da su turske, pa se je o njima i svašta pričalo. Nema sumnje, da je od tih mjera dobilo svoje ime i selce, u kojem su već odavna¹ na cesti ležali izvrženi vremenu i ljudskoj obijesti, koja ih nije poštedila. Gdje je to kamenje, a s njime i treći ogroman kamen kockasta oblika sa još uvijek neprotumačenim a po svojoj prilici važnim napisom, nađeno, nije se dalo sigurno ustanoviti, ali biti će, da je negda, valjda kada se cesta gradila, izvađeno iz zidina neke „Crkvine“, od koje se sada još neznatni ostanci istočno od sela raspoznaju. Povrh te crkvine, u kojoj je to kamenje valjda bilo samo kao građevni materijal uzidano, nalazi se mjesto „Megdan“, gdje sam na površini zemlje vidio mnogo ulomaka od posuda prethistorijskoga vremena, pa slutim, što kao da i sadanji naziv potvrđuje, da je tamo bilo groblje halštatskoga doba. Navodno ima takovih ulomaka i na drugim mjestima onoga atara, naročito na t. zv. Čardaku.

Već prije skoro pet godina, kada sam to kamenje kraj ceste u Kvartama prvi put vidio, prepoznao sam, da to nisu turske nego rimske mjere, ali nisam dospio, da se njima bavim. Isto mnijenje izrazio je i Dr. Patsch,² koji je dvije godine kasnije tamo prolazio i prvi pokušao, da mjere uz veoma nezgodne prilike što točnije izmjeri. Takav se posao može točno obaviti samo kada se spomenici nalaze na mjestu, gdje je čovjeku sve pristupno, što mu treba, a u Kvartama to nije. Ne žaleći velikoga troška, koji je s transportom tako teškoga kamenja (oko 55 metr. centi) na kolima iz Like preko Janjčee i Kapele bio skupčan, dao sam stoga te rijetke spomenike³ dopremiti u narodni muzej u Za-

¹ Spominje ih već Fras Topogr. der Karlst. Militärgrenze str. 205.

² Die Lika Col. 67—71.

³ Sa balkanskoga poluotoka poznat je samo

još jedan takov kamen iz Kosova u Bugarskoj. Sr. Domaszewski u Arch. epigr. Mitth. XV (1892) str. 144 i sl.